

Adventi mesenaptár

December 6.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

*Zsófi (egy 12 éves kislány meséje):
Télapó naplója*

Abban az évben hatalmas hó borította Lappföldet, ahol, mint mindannyian tudjuk, a jó öreg Télapó lakik. A Sarkkörön túl él ő egy hatalmas erdő eldugott sarkában, együtt krampuszokkal, erdei manókkal, tündérekkel, állatokkal. Apónk egy takaros kis házban lakik. Szomszédja, a Húsvéti Nyuszi, akivel nagyon jól kijönnek, gyakran segítenek egymásnak. Házuk mellett áll a hatalmas ajándékgyár, ahol sok-sok erdei manó, tündér és krampusz készíti a csodálatos játékokat.

Egy szép napon, pontosabban december 5-én, azt hiszem pénteken, nagy sürgés-forgás volt az ajándékgyárban. Hiszen holnap lesz a nagy nap! Bongó, a legöregebb krampusz, aki szeret fontoskodni, a sok krampuszt, tündért és manót felügyelte, nehogy véletlenül hibás játék kerüljön ki a kezük alól.

- Hé, Bogyó! Csokorba kösd azt a szalagot! - szólt egyik társának.

- Csili! Annak a babának szőke haját csinálj, és kék ruhája legyen! - fontoskodott Bongó. Ez így ment egész délutánig, amíg készen nem lettek egészen.

- Na, ezt befejeztük - sóhajtott Bongó.

- Nagyon ügyesek vagytok, fiúk és lányok. Télapó bizonyosan meg lesz elégedve. Azt hiszem, ma dupla adag mandulás tekercset kapunk vacsorára!

Ennek mindannyian nagyon örültek.

- De még fel kell címkéznünk a csomagokat, hogy Télapó tudja, melyik kié. Szólok is neki, hogy mondja el az adatokat a naplójából. Ugyanis a naplójában van felírva, hogy a gyermekek hol laknak, és milyen jók voltak ebben az évben. Megyek is!

Elindult Bongó, hogy elhívja Télapót, hozza el az ajándékgyárba naplóját. Ahogy odaért a házhoz, becsöngetett.

- Cseng-cseng! - szólt a csengő. Matyi, a mókus nyitott ajtót.

- Szia, Bongó! - köszönt Matyi.

- Szervusz! Télapó itthon van?

- Igen, persze. De hatalmas gondban van. Képzeld, elvesztette a naplóját.

- Égszakadás, földindulás! Hát, ez hogyan történhetett? Így nem tudja elvinni az ajándékokat a gyerekeknek!

Bementek a dolgozószobába, ahol Télapót nagy keresgélésben találták.

- Ó, Bongó! Bajban vagyok. Eltűnt a naplóm! Már tűvé tettem a szobát. Megnéztem a polcon, az íróasztalomon, az ágyamnál, még az ágyam alatt is.

- Jaj, jaj, Télapó! Mi lesz velünk! - siránkozott Bongó.

- Keressük meg Matildot a konyhában, és kérdezzük meg, nem látta-e - mondta Matyi.

A konyhában ott állt Matild, a szórakozott szakácsnő, akinek kerek medvepocakján frissen vasalt kötény feszült. Éppen mandulát tisztított. Mellette, a terjedelmes nyújtódeszkán ott tornyosult az esti méteres kalács mázsányi tésztája.

- Hukk - csuklott a meglepetéstől Matild medve. - Szervusztok.

- Nem láttad egészen véletlenül Téalapó naplóját? - kérdezte Matyi.

- Hát, mintha valahol láttam volna a füzetet. Várjatok csak, nem, mégsem.

- kutatott emlékezetében a szakácsnő.

- Vizsgáljuk át az egész házat - mondta Téalapóka. - Te, Bongó kutasd át a nappalit, Matyi az ebédlőt, én pedig a kertbe megyek.

Bongó így elindult a nappali felé. Benézett a szőnyegek alá, átkutatta a szekrényeket, átforgatta a polcokat. Seholy semmi. Leült a kanapéra, hogy morfondírozzon magában, de furcsa mocorgást érzett maga alatt.

- Égszakadás, földindulás! - kiáltott Bongó. - Tán földrengés van? Felugrott a kanapéről, ami nagyot nyekkent, de valahogy nem olyan hangon, ahogy szokott.

Bongó felnyitotta az ágyat, és megrökönyödve kérdezte:

-Brúnó! Mit csinálsz te itt?

- Matild beágyazott - sopánkodott a fekete kandúr. - Hiába jeleztem, nyávogásom senki nem hallotta a nagy sürgés-forgásban.

- Te jó ég! Szegény kandúr! Jó, hogy nem történt bajod! Gyere, segíts nekem! Elveszett Téalapó naplója, seholy nem találjuk. A sok gyerek hiába várja holnap Téalapókát, ha nem kerül elő!

- Az ágyneműk közt nem volt, azt láttam volna - szólt Brúnó.

- Menjünk, kutassunk át minden sarkot!

A ház népe azonban hiába szorgoskodott estig. Felkutattak minden zeg-zugot, pincétől a

padlásig, még a kéménybe is belenéztek.

Fáradtan és szomorúan ültek le estére. A naplót mintha a föld nyelte volna el.

- Mi lesz a sok gyermekkel, akiket végig kell látogatnom? A sok ajándék elkészítve, becsomagolva, már csak a címzések hiányoztak. Mit csináljunk, mit csináljunk, kesergett Téalapó.

A krampuszok, a manók, az erdei tündérek, a mókus, a fekete kandúr és a medve, valamint Téalapóka szomorúan ültek az ebédlőben a nagy asztal körül. Matild kötényével törölgette a könnyeit. A konyha felől beúszott az esti méteres kalács finom illata. A bánattól azonban nem sok kedvük volt a vacsorához.

Matild felállt, hogy megnézzze, kisült-e a méteres mandulás tekercs, mindannyiuk kedvence. A remekmű elkészült. A medve büszkén húzta ki a hatalmas sütőlemezt a kemencéből. A finom illat becsalta a bánatos társaságot a konyhába. A szakácsnő kapitányi büszkeséggel állt az asztal mellett, előtte tornyosult a hegynyi mandulás tekercs.

- Vágd fel, Matild! Olyan éhesek lettünk. Csodás lett az ünnepi süteményed.

Matild elővette legnagyobb süteményvágó kését, és belevágott a mandulás tekercsbe. Egyik szép szeletet vágta a másik után, amikor megakadt a kése valamiben.

- Mi lehet ez? Tán kő került a kalácsba, vagy valami vasdarab?

Kíváncsian állták körül az asztalt.

- Mi lehet ez? ... Hiszen ez ... valami fűzetféle... - motyogta zavarában

elpirulva Matild. És lám, a méteres mandulás tekercs finom tésztájában ott lapult belesütve Téalapóka mindenütt keresett naplója.

- Hurráá! Megvan, megvan! - kiáltották boldogan.

Matild könnyei potyogtak.

- Én nem tudom, hogy kerülhetett bele a dagasztó teknőmbé. - védekezett.

A krampuszok, a manók, a tündérek, a mókus és a fekete kandúr olyan kacagásba kezdtek, hogy még Holdanyó is bekukkantott az ablakon, megnézni a nagy vidámságot. Nevetésük elhallatszott egészen Lappföld széléig.

Téalapóka pedig mosolyogva lapozott bele madárlátta naplójába:

- A gyerekek mégsem várnak rám hiába. Vacsora után indulunk!

